

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἰπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἔξοχην παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἐπιτηδείας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκονομικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀναγκαστικὸν ἔργον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξέμνητος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατηρ. 50.— Ἀμερικῆς δολάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ Ἑλλαν. ἔν γένει ἄν. Ἑλλαν. Κρατῶν σελλήνια 10.

Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοὶ ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ: 1879

ΙΑΡΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην οὐοιδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐυριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Τετρίτος Β'.—Τόμος 38ος

Ἀθήναι 28 Νοεμβρίου 1931

Ἔτος 53ον.—Ἀριθ. 52

ΚΑΡΑ ΕΒΑΛΤ

ΟΙ ΘΕΡΜΕΣ ΧΩΡΕΣ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος—

Τὰ λουλούδια δεικνύονται σὲ ὄλη τους τὴν ὀμορφίαν. Δὲν ἀνοίγουν παρὰ μονάχα τὴ νύχτα. Μόλις ὁ ἥλιος ὀρθῆ, κλείνουν τὰ πέταλά τους καὶ χώνονται μετὰ σὲ νερό. Τῆ νύχτα ὅμως ἀνοίγουν.

—Τὰ ἴδια κι' ἀπαράλλαχτα σάν τὴν νυμφαία στὴν πατρίδα μου, εἶπε τὸ λελέκι μὲ χαρὰ.

—Μπᾶ, ἔχετε καὶ στὴν πατρίδα σας λωτούς; φρώτης ἢ συκιά.

—Ἐχομὲ τὴ νυμφαία, ἀποκρίθηκε τὸ λελέκι. Θὰ εἶναι, φαίνεται, ξαδέρφη τοῦ λωτοῦ. Ἀλήθεια εἶναι πολὺ λιγώτερο ὄραϊα καὶ μεγάλη, ἀλλὰ στὴν ἴδια οἰκογένεια θ' ἀνήκει δίχως ἄλλο. Κι' αὐτὴ ὅμως κουνάει μὲ χάρη τὸ ἄσπερο τῆς κεφαλῆ ἐπάνω στὸ νερό.

—Ὅσατε λοιπὸν ὁμολογεῖς πὼς ὁ λωτός εἶναι ὄραιότερος ἀπὸ τὸ ἄνοστο νερόκριτό σας ποὺ ἀνθίζει στὰ παγωμένα σας νερά; Πάλι καλά ποὺ βρῖσκετε ἔστω κι' ἕνα πράγμα ὄραϊο ἐδῶ στὸ τόπο μας!

—Χίλιες φορές ὄραιότερος εἶναι ἀπὸ τὴ νυμφαία, εἶπε μὲ θαυμασμὸ τὸ λελέκι. Βλέποντάς τον, ξεχνᾶω ὅλα τὰ ἄλλα ἄσχημα ποὺ ἔχω ἰδεῖ. Ξεχνᾶω ὡς καὶ τὴν ἀρραβωνιαστικιά μου, μπροστὰ στὴν περίσσεια ὀμορφίαν τοῦ λωτοῦ.

Καὶ τὸ λελέκι χτύπησε ἔξω τὸ στόμα του μὲ θαυμασμὸ.

Ἐξαφνα, μέσα ἀπ' τὸ νερό, ξεπρόβαλε τὸ πελώριο κεφάλι ἐνός ἵπποπόταμου, σ' ἐκείνη τὴ μεριά ἀκριβῶς ποὺ οἱ λωτοὶ ἦταν πυκνότερα φυτρωμένοι. Κι' ὕστερα φάνηκε ἄλλος ἐνός ἵπποπόταμος, κι' ἀκόμα ἕνας, κι' ἄλλοι πολλοί. Σὲ λίγο εἶχε μαζευτεῖ ἕνα ὄλοκληρο κοπάδι

ἀπὸ ἵπποπόταμους, ποὺ στέκονταν μὲ τὰ χοντρά καὶ δυσανάλογα ποδάρια τους μέσα στὸ βοῦρκο καὶ κοίταζαν γύρω τους μὲ τὰ μικροῦτσικα κοιμισμένα μάτια τους. Τὸ φεγγάρι ἔρριχνε τὸ φῶς του ἐπάνω στὸ χοντρὸ τους δέρμα, ποὺ γυάλιζε ὀλόκληρο καθὼς ἦταν βρεγμένο.

—Τὰ καταραμένα τὰ γουρούνια θὰ χαλάσουν τοὺς λωτούς, φώναξε τὸ λελέκι καταγανακτισμένο.

—Τοὺς τρώνε, ἀποκρίθηκε ἡ συκιά. Γιὰ τὸν ἵπποπόταμο δὲν ὑπάρχει καλύτερος μεζές ἀπὸ τὸ λωτό. Σάν ἀνοίγουν

τὰ λουλούδια, ἔρχονται εὐθὺς καὶ τὰ τρώνε ὅλα.

—Καλέ, αὐτὸ εἶναι αἰσχος! αἰσχος πραγματικό!

—Γίνεται ἄραγε διαφορετικὰ στὴν πατρίδα σας; ρώτησε γελώντας ἡ συκιά. Εἶχα τὴν ἴδεάν πὼς παντοῦ εἶναι τὸ ἴδιο.

—Ναί, μὰ ἐκεῖ τὰ λουλούδια δὲν εἶνε τόσο ὄραϊα καὶ τόσο μεγάλα, εἶπε τὸ λελέκι. Αὐτὸ ἐδῶ εἶναι αἰσχος... εἶναι κακούργημα!

—Καὶ τὰ ζῶα ἴσως τὰ δικὰ σας δὲν θὰ εἶνε τόσο μεγάλα ὥστε νὰ μποροῦν νὰ τὰ φάνε, εἶπε ἡ συκιά γελώντας ὀλοένα δυνατύτερα.

Οἱ ἵπποπόταμοι τριγύριζαν κι' ἔβασκαν ἀνάμεσα στοὺς λωτούς, τρώγοντας τὰ ὄραιότερα λουλούδια. Μὲ τὸ βγάλσιμο τοῦ ἥλιου κρύφθηκαν πάλι κάτω ἀπ' τὸ νερό, μὰ δὲν εἶχε ἀπομείνει πιὰ οὔτε ἕνα λουλούδι.

—Αἰσχος! αἰσχος! φώναξε τὸ λελέκι, ποὺ δὲν μπορούσε νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴ λύπη καὶ τὴν στενοχώρια του.

Οἱ ἡμέρες περνοῦσαν. Τὰ φυτὰ ἔχασαν τὰ ὄραϊα λουλούδια τους κι' ἔκαναν καρποὺς καὶ σπόρους. Τὰ σῦκα ὄρμησαν καὶ μικρὲς παιγνιδιάρεις μαϊμούδες πηδοῦσαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἐπάνω στὰ κλαριά καὶ κορόιδευαν τὴ συκιά, ποὺ τίς περιγελοῦσε κι' αὐτὴ ἀπὸ μέρους τῆς. Τὰ δέντρα ἔγερναν κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τῶν καρπῶν κι' ὄλο τὸ δάσος ἦταν γεμάτο ζωὴ καὶ κίνηση μ' ὄλο ποὺ ἡ καλὴ ἐποχὴ πλησίαζε στὸ τέλος τῆς.

Τὸ λελέκι τρεφόταν καλά-καλὰ μὲ κάμπιες, σκουλήκια καὶ σαλιγκάρια καὶ μ' ἄλλα μικρὰ ζῶα ὅσα τύχαινε νὰ βρεθοῦν στὸ δρόμο του. Ποὺ καὶ ποὺ ὅμως τοῦ ἔρχονταν ὀρεξη καὶ γιὰ κανένα ἄλλο πιάττο καλὸ φαῖ.

—Συκιά, εἶπε, στὴν πατρίδα μου, μετὰ στὰ νερά ζοῦν κάτι πα-

«Εἶσαι βασιλοπούλο; Καλέ, τί μᾶς λές!»

Εἰκὼν ἀπὸ τὸ μυθιστόρημα «ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ ΖΗΤΙΑΝΟΠΟΥΛΟ», ποὺ θάρχησεν ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο φυλλάδιο.

ράξενα ζώα, οι σαλαμάνδρες. Δεν έχετε κι' εσείς από αυτά;

—Τό όνομα δέν τό γνωρίζω, είπε ή ουκιά. Δέν μπορείς όμως άπάνω κάτω νά μου περιγράψης μέ τί μοιάζουν αυτά τά ζώα;

—Και βέβαια, είπε τό λελέκι. Έχουν τέσσερα πόδια και μιá μακριά ουρά πού όσο πάει στενεύει. Μπορούν και κολυμπούν, και βουτάνε και κάτω άπ' τό νερό, σά νά ήταν ψάρια. Νόστιμα όμως είναι όσο κι' άν πής. Έκει στό βοριά τίς έχομε την άνοιξη μονάχα. Τις δικές σας όμως εποχές δέν τίς καλόμαθα άκόμα. Για τήν ώρα έδώ βρίσκονται όλα μαζί και τά χειμωνιάτικα και τά καλοκαιρινά: κάπου θά βρίσκεται λοιπόν κι' ή σαλαμάνδρα, άν υπάρχει βέβαια ένα τέτοιο ζωντανό έδώ πέρα.

—Χμ! είπε ή ουκιά. Δεν γνωρίζω κανένα πλάσμα πού νά μοιάζει άκριβώς μέ τήν περιγραφή πού μου έκανες. Άλλά για στάσου... για στάσου... μήπως λές τόν κροκόδειλο; Κι' αυτός έχει τέσσερα πόδια και μιá ουρά μακριά πού όσο πάει και στενεύει, και κολυμπάει σάν ψάρι. Αύτός βέβαια θά είναι. Τι γεύση όμως έχει, αυτό έγώ δέν μπορώ νά τό γνωρίζω.

—Υπάρχουν τέτοια ζώα έδώ κοντά; ρώτησε τό λελέκι και ξερογλύφτηκε μέ λαιμαργία. Κάνε γρήγορα και πές μου πού είναι.

—Άν υπάρχουν; Πλήθος κροκόδειλοι βρίσκονται στό ποτάμι. Άρκει μονάχα νά μή σου πέσουν κάπως μεγάλοι. Γιατί μά τήν αλήθεια, είναι και μερικοί από δούτους πού είναι γνωστοί για τρομεροί ληστές.

—Μή σκοτίζεσαι γι' αυτό τό πράγμα. Θάχουν βγάλει κακό όνομα από τό περιβάλλον όπου ζούν. Μιά σαλαμάνδρα είναι και μένει πάντα σαλαμάνδρα. Έχω φάει στήν πατρίδα μου χιλιάδες. Όσο πιό μεγάλες είναι, τόσο και πιό νόστιμες.

—Θυμάσαι πώς τά πέρασες τότε μέ τό φίδι;

—Σε παρακαλώ μή μου τό θυμίζεις αυτό τό περιστατικό. Τότε δέν γνώριζα άκόμη καλά τόν τόπο. Τώρα συνήθισα. Πού είναι λοιπόν οι κροκόδειλοι; Κοντεύω νά λιποθυμήσω από τήν πείνα.

—Οι κροκόδειλοι βρίσκονται στό Νεϊλο και είναι μάλιστα ένα πλήθος άπ' αυτούς, είπε ή ουκιά. Άν θέλγης νά κοιτάξης κατά τό ποτάμι, έγώ θά σ' είδοποιήσω μόλις ξεπροβάλλη κανείς τους τή μούρη του από τό νερό.

Ό λέλεκας στάθηκε στό ψηλότερο κλαδί και, μ' έλο πού δέν περίμενε και πολύ, ή ώρα του φάνηκε πώς περνούσε τόσο άργά, ώστε δέν μπορούσε νά συγκρατηθή από τήν άνυπομονήσια.

—Νά ένας! φώναξε στό τέλος ή ουκιά. Για κοιτάξε! Βλέπεις αυτό πού

φαίνεται σάν ένα μικρό νησάκι; Δίπλα του ξεπροβάλλει κάτι, μέσο άπ' τό νερό. Είναι ή άκρη τής μύτης ενός κροκόδειλου. Μου φαίνεται πώς θάναί ένας από τούς μεγαλύτερους.

—Από τόσο μακριά δέν μπορώ νά τόν διακρίνω, είπε τό λελέκι. Τό νησί όμως τό βλέπω καθαρά. Θά πετάξω κατά και και θά καθήσω στήν άκρη του νησιού, και τότε βέβαια δέν θά μου ξεφύγη ή σαλαμάνδρα.

Και μ' αυτά τά λόγια πέταξε. —Έ! καλέ, έσύ, λελέκι! φώναξε ή ουκιά. Καλέ, έχασες τά μυαλά σου; Τό νησί είναι τό μέτωπο ενός ίπποπόταμου. Πρόσεξε για όνομα του Θεού! Πρόσεξε καλά!

Τό λελέκι όμως δέν τήν άκουγε πιά! Καθόταν κιόλας επάνω στό νησί κ' έδλεπε τώρα καθαρά τήν άκρη από τή μύτη τής σαλαμάνδρας. Κι' αυτό έδλεπε τώρα πώς θάταν άρκετά μεγάλη, και γι' αυτό δέν ξεκολλούσε από πάνω της τά μάτια του και είχε τό ράμφος έτοιμο για νά τήν τσιμπήση.

—Λελέκι! λελέκι! είσαι σιτά καλά σου; φώναξε ή ουκιά.

Τό λελέκι όμως δέν τήν άκουγε.

Έξαφνα τό νησί όπου καθόταν άρχισε νά κουνιέται, κι' ό ίπποπόταμος έδγαλε έλο τό κεφάλι του έξω από τό νερό. Τήν ίδια στιγμή φάνηκε και τό φοβερό κεφάλι του κροκόδειλου. Άνοιξε τό στόμα του νά χάψη τό λελέκι.

Έκείνο όμως άπλωσε τά φτερά του και πέταξε ψηλά, παίρνοντας όση περισσότερη φόρα μπορούσε και βάζοντας μιá τόσο δυνατή φωνή, πού άντήχησε σ' όλόκληρη τήν περιοχή.

Τή ζωή του μπόρεσε νά τή γλυτώση, τό ένν δαχτυλάκι του όμως έμεινε στά δόντια του κροκόδειλου.

Μιτωμένος και τρέμοντας όλόκληρος από τόν τρόμο του, ό λέλεκας κάθισε πάλι στήν κορφή τής ουκιάς. Χτυπούσε τά φτερά του, άνοιγόκλεινε τό στόμα του και ήταν καταταραγμένος.

—Βλέπεις; Έγώ σου φώναξα νά προσέξης, είπε ή ουκιά. Και μέ τή σαλαμάνδρα έγινε τό ίδιο όπως και μέ τό φίδι. Και τά δυό σου έπεφταν πολύ μεγάλη. Μείνε καλύτερα σις κάμπιες και στους βατράχους, φίλε μου. Αύτά κάνουν καλύτερα για τήν άφεντιά σου.

—Τίποτε δέν μου κάνει στόν καταραμένο αυτόν τόπο; φώναξε τό λελέκι.

—Πάλι βρίζεις τόν τόπο μας; είπε ή ουκιά. Μά, Θε μου, είναι έτσι όπως τόν έπλασε ό Θεός. Τό ίδιο όπως κι' ή πατρίδα σου. Κάθε τόπος έχει και τά καλά του. Έσύ όμως, φαίνεται, δέν κάνεις γι' αυτόν τόν τόπο.

—Νά μήν τόν πώ καταραμένο. λές; πρόσθεσε τό λελέκι. Τά φύλλα έδώ πέφτουν από τά δένδρα και σπάζουν σά γυαλί, ή κλείνουν τήν ώρα πού κοιμούνται

και κι' όταν τ' άγγίξη κανείς. Η φλούδα τών δέντρων τρίζει τόσο, πού είναι φοβερό νά τήν άκους. Τά χόρτα και οι θάμνοι μεγαλώνουν και ψηλώνουν τόσο γρήγορα, πού μπορείς νά τά παρακαλουθήσης μέ τό μάτι. Τά λουλούδια άνθίζουν μονάχα τή νύχτα. Από τό βυθό του ποταμού ξεφυτρώνουν νησιά κι' ύστερα, φαίνεται πώς ήταν ήτοιποτάμοι. Οι σαλαμάνδρες είναι οσωτοί γίγαντες και τρώνε τά δάχτυλα τών πελαργών, όταν όταν δέν μπορούν νά τούς φάνε όλόκληρους. Βρέχει τόσο δυνατά, πού κοντεύει κανείς νά πνιγεί, κι' ύστερα ό ήλιος καίει τόσο, πού κοντεύεις νά χάσης τό μυαλό σου. Τά φίδια είναι δέκα όργυές μακριά και καταπίνουν μογομαχία όλόκληρα έλάφια, κι' ύστερα κάθονται και τά τρώνε τά μυρμήγκια. —Όχι, χάρισμα σας ό ώρατος τόπος σας! Θά πετάξω πάλι στήν πατρίδα μου και μάλιστα τώρα άμέσως!

—Θά πές πολύ νωρίς, λελέκι, είπε ή ουκιά. Στό τόπο σου θά είναι άκόμη χειμώνας.

—Μου είναι έντελώς αδιάφορο, είπε τό λελέκι. Ούτε λεπτό δέν μένω περισσότερο έδώ πέρα.

Και λέγοντας αυτά τά λόγια, πέταξε. Η ουκιά τό φώναξε:

—Τουλάχιστο θά έπρεπε, πριν φύγης, νά μου πής ευχαριστώ για τή φιλοξενία και τήν καλή συντροφιά πού σοφ κράτησα τόσο καιρό.

Μά τό λελέκι δέν άκουγε. Πετούσε βιαστικά κατά τό βοριά.

Πέταξε όσο μακρύτερα μπορούσε μέ τήν πονεμένη του φτερούγα. Και σάν κουράστηκε ή φτερούγα του, πεπάτησε για λίγο διάστημα μέ τό πονεμένο του ποδάρι. Κι' ύστερα πάλι άρχισε νά πετάη. Δέ συλλογίζόταν παρά πώς νά φτάση μιá ώρα άρχύτερα στό βοριά — μακριά από τίς καταραμένες θερμές χώρες.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Στά φτωχά τ' άμπέλια πέρα, κρυφοπερπατεί ή εσπέρα.

Φεύγει, γνέβει ένα μαντήλι σι' άργοπορημένο δειλί.

Και σι' άριά δέντρακια μένει μια ψυχούλα λυπημένη.

Κυπαρισσία άδελφωμένα, κυπαρισσία άρφανεμένα.

Παύλα πύχουνη σκορπίσει, πύβια πύχουνη λυγίσαι.

Μιά ψυχούλα μοιρασμένη στά φτωχά δέντρακια μένει.

Γνέβει, φεύγει ένα μαντήλι στό μοναχικό τό δειλί.

Κι' από τ' άμπέλια πέρα φτάνει άδελφική ή εσπέρα.

Μ. Α. ΣΤΑΖΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΓΟΡΙΑ ΚΑΙ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΥΠΟ ΑΝΑΤΟΛ ΦΡΑΝΣ

Ζ'

Τά σφάλματα τών μεγάλων

Για νά πάνε νά δούνε τό φίλο τους τό Γιάννη, ό Ροζέ, ό Μαρσέλ, ό Μπερνάρ, ό Ζάκ κι' ό Έτιέν πήρανε τήν Έθνηκή οδό, πού, ανάμεσα σέ λειβάδια και χωράφια, ξεδιπλώνει στόν ήλιο τήν εμορφή κίτρινη κορδέλλα της.

Νά τους πού ξεκινάνε. Προχωρούν όλοι σέ μιá γραμμή. Δέν μποροῦσαν νά ξεκινήσουν καλύτερα. Κι' όμως κάτι δέν είν' έν τάξει σαυτή τήν παράταξη: Ό Έτιέν είναι πολύ μικρός.

Βάζει τά δυνατά του, βιάζει τό βήμα του. Άνοίγει όσο μπορεί τά μικρά του ποδαράκια. Κουνεί άκόμα και τά χέρια του. Μά είναι πολύ μικρός, δέ μπορεί νά κόλυθη τούς φίλους του. Μένει πίσω γιατί είναι μικρός. Είναι μοιραίο.

Θά πήτε, οι μεγάλοι έπρεπε νά τόν περιμένουν και νά κανονίσουν τό βήμα τους σύμφωνα μέ τό δικό του. Έπρεπε, μά δέν τό κάμανε. Έμπρός! λέν' οι δυνατοί αυτό τοῦ κόσμου, κι' άφήνουν πίσω τούς αδύνατους. Μά περιμένετε τό τέλος τής ιστορίας. Ξαφνικά οι μεγάλοι μας, οι δυνατοί μας, τά τέσσερα παλληκάρια μας σταματούν. Είδανε χάρω ένα ζώακι πού πηδά. Τό ζώο πηδά γιατί είναι βατράχι, και θέλει νά φτάση στό λειβάδι πού είναι δίπλα στό δρόμο.

Αυτό τό λειβάδι, είναι ή πατρίδα του: Τού είναι αγαπημένο. Έκει, δίπλα σ' ένα ρυάκι, έχει τή φωλιτσα του. Πηδάει. Είναι πράσινο μοιάζει μέ φύλλο ζωντανό. Ό Μπερνάρ, ό Ροζέ, ό Ζάκ κι' ό Μαρσέλ τ' άρχίζουν στό κυνήγι. Νά τους μέσο στό λειβάδι: σέ λίγο νοιώθουν τά πόδια τους νά χώνουνται στό λεπρό χόμμα, πού τρέφει πυκνό χορτάρι. Λίγα βήματα άκόμα, και βουλιάζουν στή λάσπη ός τό γόνατο. Τό χορτάρι έκρυβε ένα βάλτο.

Τραβήχτηκαν μέ μεγάλο κόπο. Τά παπούτσια τους, οι κάλτσες τους και τά γόνατά τους είναι μαύρα. Η νύμφη του πράσινου λειβαδιού έθαλε γκέτες από λάσπη στους τέσσερις άταχτους. Ό Έτιέν τούς φτάνει μέ πιασμένη άνάσα. Βλέποντάς τους έτσι παπουτωμένους, δέν ξέρει άν πρέπει νά χαρή ή νά λυπηθή: Άναμετρά στήν άθώα του ψυχή τίς καταστροφές πού χτυποῦνε τούς μεγάλους και τούς δυνατούς. Όσο για τούς τέσσερις γκατοφορεμένους, γυρνούν πίσω άξιοθρήνητοι, γιατί πώς νά πάνε νά δούνε τό φίλο τους τό Γιάννη μέ τέτοια χάλια; Σάν θά γυρίσουν στό σπίτι τους, οι μητέρες τους θά διαβάσουν τό σφάλμα τους στά πόδια τους, ένώ ή άθωότητα του μικρού Έτιέν θά λάμπει σις όλοκάθαρες γαμπίτσες του.

Η'

Τό γευματάκι

Τί ώρατο πράγμα ένα μικρό γεύμα! Είναι όπως τό θέλει κανείς, πολύ άπλό

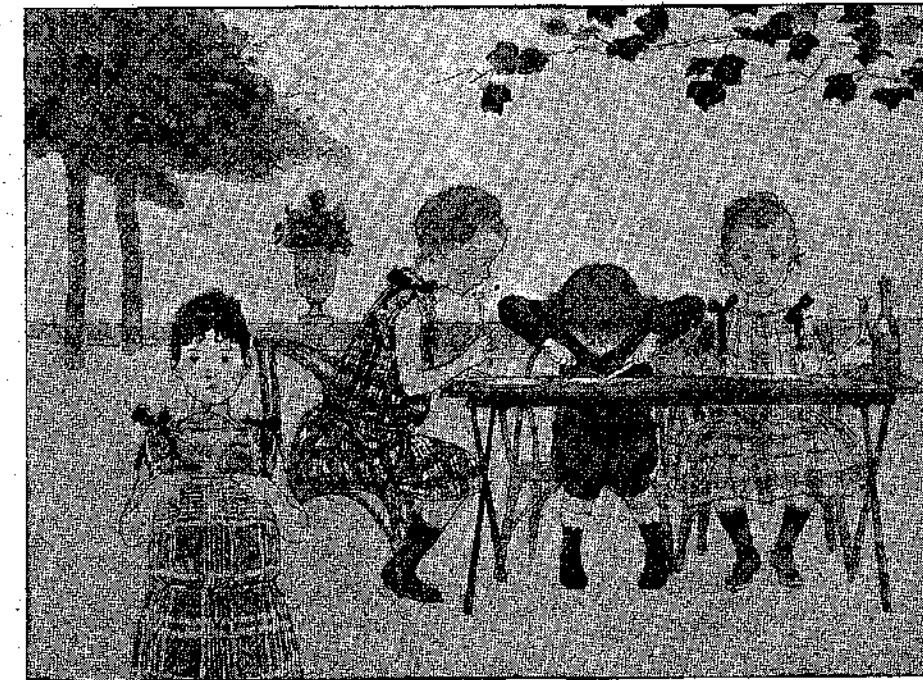
«Ό Έτιέν, βλέποντάς τους έτσι παπουτωμένους...» (Σελ. 615, στ. α')

ή πολυσύνθετο. Μπορεί νά γίνη μ' ένα τίποτα. Σ'αυτή τήν περίπτωση χρειάζεται πολύ φαντασία.

Η Τερέζα κι' ή άδερφοῦλα της ή Παυλίνα έχουν καλεσιμένους τόν Πέτρο και τή Μάρθα για ένα γευματάκι στήν

πάντοτε αυτό πού λογαριάζει. Μά ή μικρή Παυλίνα δέν έχει τέτοιες άνησυχίες. Δέν θάξερε νά προβλέψη τήν κακοκαιρία. Θά κάνη ώρατο καιρό, άφοῦ τό θέλει.

Και νά πού ή ώρισμένη μέρα άνέτειλε

«Τί κομπά πού τρώει ό Πέτρος!» (Σελ. 616, στ. α')

έξοχη. Είν' ένα γεύμα διοργανωμένο. Μιλούσαν γι' αυτό από καιρό. Η μαμά μά τών δυό άδελφών έδωσε συμβουλές. Έδωσε άκόμα και γλυκίσματα. Θάχη ά-

χαρά θεοῦ. Οἷτ' ένα συννεφάκι στόν ουρανό. Οι δυό προσκαλεμένοι ήρθανε. Τι ευτυχία! Γιατί κι' αυτό ήταν για τήν Τερέζα άλλη άφορμή νάνησυχή. Η Μάρ-

θα είχε συνάχι και όπηρχε φόβος να μην τής έχει περάσει ακόμη. "Όσο για τον Πετράκη, όλοι ξέρουν πως χάνει πάντοτε το τραίνο. Δέν μπορεί κανείς να πη πως φταίει γι' αυτό. Δέν είν' από δικό του λάθος. Ή μαμμιά του έχει ένα φυσικό να μην είναι ποτέ έτοιμη στην ώρα της. Παντού και πάντοτε ο Πετράκης φτάνει ύστερ' άπ' τούς άλλους δέν είδε τίποτα ποτέ άπ' την αρχή. "Έχει πάρει ένα ύφος χαζό και γεμάτο έγκαρτέρηση. Περίεργο πράμα όμως, στην πρόσκληση των δυο αδελφών ήρθε στην ώρα του. Ή μαμμιά του αυτή τη φορά δέν έχασε το τραίνο, γιατί έκαιμε λάθος στην ώρα.

Μπήκε τό τραπεζομάντηλο. Στο τραπέζι για τό γεύμα! Ή Τερέζα σερβίρει. Είναι οικεική και σοβαρή, γιατί στην καρδιά της ζυμνοούν έναιτικα οικοδόσποινας. Τί κομφά ποδ τρώε; ο Πέτρος! Μα τή μήτη μέσα στο πιάτο και τούς άγκώνες πέν' άπ' τό κεφάλι, κομματιάζει ένα μπουτάκι από κόττα. "Ός τό πόδια του, δέν είναι μέρος άπ' τό σώμα ποδ να μη λαβαίνη μέρος στην προσπάθειά του. Ή δεσποινίς Μάρθα τρώει με χάρη, δίχως μεγάλες κινήσεις, δίχως θόρυβο, όπως οι κυρίες. Ή Παυλίνα δέν προσέχει και πολύ τέτοια πράγματα: τρώγει όπως μπορεί και όσο μπορεί.

Ή Τερέζα, ποδ με τή σειρά πότε υπηρετεί και πότε κάθεται και τρώει, είναι εύχαριστημένη. Ή εύχαριστήση φέρνει χαρά. "Ο Ζύπ, τό σκυλάκι, ήρθε να φάη τάπομεινάκια, κι' ή Τερέζα βλέποντάς τον να ροκανίζει τά κόκκαλα, συλλογίζεται πως οι σκύλοι δέν έχουν ιδέα άπ' όλες αυτές τίς λεπτότητες, ποδ κάνουν τά γεύματα των ανθρώπων και τά γευματάκια των παιδιών κάτι τι έξοχο.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΓΙΟΥΛΗΣ

ΠΑΙΔΑΓΟΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

Τ' ΑΥΓΑ ΚΙ' Η ΠΕΤΡΑ

"Αν πέση ή πέτρα στ' αύγό, αλίμονο στ' αύγό! "Αν πέση τό αύγό στην πέτρα, πάλι αλίμονο στ' αύγό! — Παροιμία).

Μιά φορά, έν' αύγό παραβήθηκε στην παληκαριά με μιά πέτρα, βάζοντας στοιχήμα.

Ή πέτρα δέχτηκε τό στοιχήμα, έπεσε άπάνω στ' αύγό και τώσπασε.

Έν' άλλο αύγό ποδ παρακολούθησε τή σκηνή, σκέφτηκε, για να νικήση, να κάνη τό αντίθετο, κι' έβαλε κι' αυτό στοιχήμα.

Ή πέτρα δέχτηκε τό χτύπημα, μά πάλι τ' αύγό έσπασε.

ΔΗΜ. ΚΟΚ.

PEET VALLEC

Η ΧΩΡΙΑΤΟΠΟΥΛΑ

Τυλιγμένη καλά στο μποξά της, ή Ράιλ στεκόταν μπρός στην μικρή βιτρίνα του Οδρμπάκ, του βιβλιοπώλη της μικρής πρωτεύουσας του δήμου. Στην βιτρίνα ήταν βαλμένες πολλές κάρτες, πέννες, κοντυλοφόροι και μερικά άλλα βητάρια.

"Έξω έπεφτε ψιλά ή βροχή" ή Ράιλ μπήκε στο μαγαζί. Περίμενε κάμποση ώρα μόνη της μπρός σε μιά προθήκη: σε λίγο φάνηκε ο Οδρμπάκ με χέρια λερωμένα από πηλό και καπνιά: τά ξέ-

"Ή Έδιθ χάθηκε στο λαβύρινθο των δρόμων... "Έλόν άπό τό νέο μυθιστόρημα "ΕΔΙΘ ΝΤΕ ΦΕΡΑΑΚο, ποδ θάρηση άπό τό όρχόμενο φυλλάδιο

πλυνε βιαστικά, ο πηλός όμως κι' ή καπνιά δέν έφυγαν έντελώς.

"Έχετε μελάνι;

Τό μελάνι είχε σωθεί στο σπίτι της Ράιλ, και καμμιά φορά τής κανείς άπόλυτη ανάγκη τό μελάνι.

— Ναί, έχουμε.

"Ο Οδρμπάκ γύρισε πίσω του, πήρε άπ' ένα ράφι μερικά μπουκαλάκια και τράβηξε πάνω στην προθήκη. Στο ράφι όπηρχαν ακόμη πολλά μπουκαλάκια. Ή Ράιλ άκούμπησε τούς άγκώνες της στην προθήκη και κράτησε σφιχτά με τά δάχτυλά της τό μποξά κάτω από τό σαγόνι της. "Επιανε τά μπουκαλάκια ποδ ήταν άραδικωμένα μπρός της: άλλα ήταν στρογγυλά, άλλα τετράγωνα,

κι' όταν χτυπούσαν τό ένα με τ' άλλο, άφηναν έναν ήχο! "Εσπίξε περισσότερο τό μποξά της κάτω από τό σαγόνι της και σκεπτόταν σκεπτόταν και χτυπούσε τό ένα με τ' άλλο τά μπουκαλάκια:

"Ο Οδρμπάκ έχει πολύ μελάνι, στο ράφι είναι ακόμη πολύ μελάνι.

"Έξω έπεφτε σιγανά ή βροχή.

Ποίος ξέρει πόσο νάχη τό μελάνι...

— Χύμα μελάνι δέν έχετε;

— Έχουμε και χύμα.

Ή Ράιλ έβγαλε από την τσέπη της ένα άδειο μπουκαλάκι και τό άκούμπησε στην προθήκη.

"Ο Οδρμπάκ μάζεψε τά δικά του και τήβαλε πάλι στο ράφι.

— Δόστε μου, λοιπόν, χύμα μελάνι.

Μελάνι χύμα έρχεται ποδ φτηνά: ή Ράιλ άγόραζε πάντα χύμα τό μελάνι.

"Έβαξε τό πορτοφύλι της.

Πόσο νάχη άραγε;

— Είναι καλό αυτό τό μελάνι;

— "Α, είναι πολύ καλό μελάνι αυτό. Καλύτερο δέν υπάρχει.

Δέν μπορούσε να πιστέψη όλα όσα τής έλεγε ή έμπορος. Χτυπούσε τό μπουκαλάκι πάνω στην προθήκη.

Δέν ξέρει, μαύρο ή μπλε μελάνι;

Μαύρο δέν θέλει, θά προτιμούσε μπλε.

— Τί μελάνι είναι αυτό; μπλε ή μαύρο;

— Είναι μαύρο-μπλε.

— "Α! μαύρο-μπλε!

Ή Ράιλ θά προτιμούσε μπλε-μαύρο.

— Μπλε μαύρο δέν έχετε;

— Και βέβαια έχουμε.

"Ο Οδρμπάκ άδειασε τό μαύρο-μπλε μελάνι άπ' τό μπουκαλάκι κι' έβαλε μπλε-μαύρο.

— Μα αυτό είναι καλό;

— Καλύτερο δέν υπάρχει πιά!

Ή Ράιλ στεκότανε σαν κούτσουρο μπρός στην προθήκη, άκίνητη, σαν κουρασμένη άπ' τό μακρινό δρόμο, σα να συλλογίζεταν την κάθε της κίνηση.

Κάτω από τό μποξά φαινόταν μόνο μιά μύτη και δυο χάντρες — τά άκίνητα μάτια της. Κοίταξε τό μπουκαλάκι με τό μελάνι κι' από τό νοδ της περνούσαν πολλές σκέψεις: — Αδτό τό μελάνι θά ναι άρκετό για πολόν καιρό:— στο σπίτι χρειαζόμαστε μελάνι άπαραίτητα — θά-

πρεπε όμως ν' άγοράσω και μιά πέννα...

— Δόστε μου και πέννες.

Διάλεξε μιά πέννα από τό κουτάκι.

— Είναι καλή αυτή ή πέννα;

— "Ω, αυτή ή πέννα είναι πολύ καλή.

"Ο Οδρμπάκ δέν ήξερε αν ή πελάτισσα θ' άγοράση ακόμη τίποτα. Άλλο: ούτε ή Ράιλ τήξερε αυτό.

Στό σπίτι είχε χαθεί ο κοντυλοφόρος — έβαξε παντού, άλλα δέν τον βρήκε — μά ίσως τον βρή — μήπως όμως θάταν καλύτερο ν' άγοράση;

— Έχετε κοντυλοφόρους;

— Και βέβαια έχουμε και κοντυλοφόρους.

— Δόστε μου έναν.

"Ο Οδρμπάκ έφερε ένα κουτί γεμάτο κοντυλοφόρους. Ή Ράιλ ήθελε ν' άγοράση τον ποδ όμορφο.

— Ποίος είναι ο ποδ όμορφος;

— "Ω, όλοι είναι πολύ όμορφοι!

— Είναι καλοί αυτοί οι κοντυλοφόροι;

— Καλύτεροι δέν υπάρχουν!

Ή Ράιλ διάλεξε ένα μπλε. Τό μπλε είναι τ' όμορφότερο άπ' όλα.

"Ο Οδρμπάκ δίπλωσε τά πράγματα στο χαρτί. "Αραγε θ' άγοράση ακόμη τίποτα; "Όχι, δε θ' άγοράση τίποτα άλλο, έχι. "Αγόρασε τρία πράγματα! μελάνι, πέννα και κοντυλοφόρο!

"Έξω έπεφτε σιγανά ή βροχή. Την όμπρέλα της την είχε αφήσει στο σπίτι: όταν ξεκίνησε δέν έβρεχε. Ξεδίπλωσε τά πράγματα άπ' τό χαρτί.

"Αραγε νάνα: καλό τό μελάνι; έλεγε μέσα της. "Έβαλε την πέννα στον κοντυλοφόρο και ξεβούλωσε τό μπουκαλάκι.

— Λοιπόν, είναι καλό τό μελάνι; ξαναρώτησε.

— "Ω, πολύ καλό!

Τής έδωσε ένα κομμάτι χαρτί.

— Γράψτε!

Να γράψη κάτι ήθελε κι' ή Ράιλ. Σκεπτότανε και κοίταζε έξω. Βαριά σύννεφα περνούσαν μπρός στα μάτια της. "Απ' τίς στέγες έτρεχε τό νερό. Στήριξε τούς άγκώνες της στην προθήκη και σκεπτότανε. Τίποτα δέν τής έρχότανε στο νοδ για να γράψη. Ή πέννα ήταν έτοιμη, βουτηγμένη στο μελάνι και μπρός στο χαρτί. Μα τίποτα δέν τής έρχότανε στο νοδ. "Ο Οδρμπάκ περίμενε πίσω άπό την προθήκη. Ή Ράιλ δέν έγραψε τίποτα.

— Δέ μούρχεται καμμιά ιδέα, τί να γράψω;

Τό κεφάλι της ήταν άδειο: καμμιά ιδέα δέν τής έρχότανε.

— Τί να γράψη! γέλασε ο Οδρμπάκ.

— Γράψτε οτι νάνα.

Ή Ράιλ δέν ήθελε να γράψη οτι νάνα.

— Γράψτε: «έξω βρέχει»...

Δέ θέλει να τό γράψη. Για ποιδ λόγο να γράψη οτι βρέχει έξω;

— Θα σκεφθώ τίποτα άλλο.

Περίεργο, καμμιά ιδέα δέν τής έρχόταν.

— Γράψτε: «ο σκύλος τρέχει στο δρόμο»...

Κοίταζε έξω. Πραγματικά, ένας σκύλος έτρεχε στο δρόμο. Δέν ήθελε όμως να τό γράψη. "Ας περιμένη λίγο, νάρθη μιά καλή ιδέα. Ξεκαρδίστηκε στα γέλια... Παραξένα πράγματα τής προτεινε να γράψη ο Οδρμπάκ!

"Ο Οδρμπάκ περίμενε πίσω άπ' την προθήκη.

Ή Ράιλ σκεπτόταν ακόμη.

— Γράψτε: «Τό κεφάλι μου είναι άδειο».

— "Α, έχι! σε λίγο θάρθη μιά καλύτερη ιδέα.

Στό τέλος και ο ίδιος ο Οδρμπάκ κοίταζε έξω άφηρημένος: δέν ήξερε πιά τί να πη. Σκέφτηκε: "Ας γράψη: κόττα, γελάδα, πρόβατο, πέννα, κοντυλοφόρος, βιβλιοπώλης.

Μα με μιάς τινάχτηκε ή Ράιλ. Τής ήρθε ή ιδέα, μιά καλή ιδέα! "Εσκυψε στο τραπέζι, κι' έγραψε: «Ένα ζευγάρι γερά βόδια».

Τό μελάνι ήταν καλό: δίπλωσε τά πράγματα στο χαρτί, πλήρωσε κι' έφυγε (Μετάφραση από τό "Εσθονικό") (*)

T. ΓΚΡΑΝΤ

Ο ΚΑΡΧΑΡΙΑΣ

Κάποτε με καλό καιρό είχαμε ρίξει την άγκυρα σε μιά παραλία της "Αφρικής. Από τή θάλασσα έρχόταν ένα δροσερό αέρακι. Τό βράδυ όμως άλλαξε ο καιρός. "Ο αέρας έγινε βαρύς. "Από τή Σαχάρα, σαν από ένα φούρνο, φυσούσε πολύ ζεστός άνεμος.

Λίγο πριν δύση ο ήλιος, ο πλοίαρχος βγήκε στη γέφυρα και πρόσταξε: «"Ολοι στη θάλασσα!» Οί ναύτες πήδησαν στο νερό. Κατέβασαν ένα πανί, τό έδεσαν κι' έκαιαν γλήγορα μιά δεξαμενή.

Μαζί μας, στο πλοίο, είχαμε και δυο μικρά άγόρια.

Αυτά, πρώτα άπ' όλους, πήδησαν στο νερό. "Επειδή όμως τούς φάνηκε στενόχωρα μέσα στη δεξαμενή, τούς κατέβηκε ή ιδέα να κολυπήσουν στην άνοιχτή θάλασσα για να παραβούν στη γληγοράδα: "Όποιος έφτανε πρώτος σ' ένα μικρό βαρέλι, ποδ χραισμευε για σημαδούρα, εκείνος θά ήταν ο νικητής. "Αρχισαν να κολυμπούν προς τό εκεί μ' όλη τους τή δύναμη.

Οί δυνάμεις του άγοριου ποδ κολυμπούσε έμπρός λιγόστευαν. Θα τον περνούσε ο σύντροφός του. "Ο πατέρας του, ένας γέρος αξιωματικός του πυροβολικού, ποδ έστειλε πάνω στη γέφυρα, έδλεπε μ' εύχαριστήση τίς προσπάθειες

(*) Ή κυρία Τ. Γκράντ, ποδ μετάφρασε τόσο όμορφα αυτό τό διήγημα, είναι "Ελληνίδα και πάλι άπαικασοπούλα. Πήρε άντρα "Εσθονό και τώρα μένει στην "Εσθονία.—Σ. Τ. Α.

του γισού του. Τού φώναξε: «Μην απόκλμης. "Ακόμα λίγο».

"Έξαφνα μιά φωνή άκούστηκε από τό κατάστρωμα:

— Ένας καρχαρίας!

Είδαμε όλοι, στην επιφάνεια της θάλασσας τή ράχη του τέρατος.

"Ο καρχαρίας έπλεε ίσα προς τά δυο παιδιά.

— Στο πλοίο! Στο πλοίο! Γυρίστε!

"Ο καρχαρίας! φώναξε ο αξιωματικός σαν τρελός.

Μα τά παιδιά δέν τον άκουαν. Κολυμπούσαν πάντοτε γελώντας μ' όλη τους τήν καρδιά.

"Ο αξιωματικός, χλωμός, άκίνητος, παρακολουθούσε τώρα τά παιδιά με τά μάτια του.

Οί ναύτες κατέβασαν μιά βάρκα, πήδησαν μέσα και, βάζοντας όλα τους τά δυνατά, ποδ έκαιαν να λιγίζουν τά κουπιά, έπλεαν γλήγορα προς τά δυο άγόρια. "Όσο όμως άκόμα μακριά, κι' ο καρχαρίας ήταν μονάχα σε είκοσι όργουίς απόσταση.

Τά παιδιά, στην αρχή, δέν είχαν άκούσει τίποτα και δέν είχαν ιδεί τον καρχαρία. "Αλλά τό ένα από τά δυο γύρισε άξάφνα κι' άκούσαμε μιά φριχτή κραυγή.

Οί δυο σύντροφοι δέν κολυμπούσαν πιά μαζί. Είχαν χωριστεί.

"Ακούοντας τή φωνή αυτή, ο αξιωματικός, ποδ στεκόταν άκίνητος ως τότε, σα να ζύπνησε, έρμησε στα κανόνια. "Εστρεψε την άκρη του κυλιθαντά, έσκυψε κι' έτοιμάστηκε να παραβολήση.

"Όλοι παγώσαμε από φόβο. Περιμέναμε να ιδούμε τί θ' απογίνη.

Τό κανόνι βρόντησε. Είδαμε τον αξιωματικό να πέφτη κοντά στο κανόνι. "Εκρυβε τό πρόσωπό του. Την πρώτη στιγμή ο καπνός του μπαρουτιού μας έφραζε τή θέα και δέν ξέραμε τί απόγινε ο καρχαρίας και τά παιδιά.

"Όταν ο καπνός σκορπίστηκε πάνω στη θάλασσα, άκούσαμε ένα ψιθύρισμα, στην αρχή έλαφρό, και έπειτα όσο πήγαινε και δυνατώτερο. Στο τέλος μιά μεγάλη φωνή χαράς ξεσπασε άπ' όλα τά μέρη. "Ο γέρος αξιωματικός ξεσκέπασε τότε τό πρόσωπό του, σηκώθηκε και κοίταξε τή θάλασσα.

"Έδλεπε κανείς την κίτρινη κοιλιά του καρχαρία άπάνω στα κύματα. Σε λίγο οί ναύτες έφθασαν τά δυο παιδιά, τά πήραν και τά έφεραν στο κατάστρωμα.

(Από τό "Παιδικά "Αναγνώσματα του Τολστόι)

ΣΗΗ ΦΡΑΓΚΟΥ

λγς «τὴ ντροπὴ κατὰ μέρος» καὶ θὰ λάβῃς μέρος στὴν κίνηση. Μὰ γιατί ντροπὴ; Μόνο δὲν κάνουν κανένα κακό, τὰ παιδιά μπορούν νὰ ντροπιάζονται τὴ μητέρα τους...

Μὰ βέβαια, **Αυγαριὰ**, πού θὰ κάμῃς ἔχει πολλὰ ἑσπαθώματα, πρῶτο γιατί μάγαπας, καὶ δεύτερο γιατί τὸ ἔδαφος εἶναι καταλλήλο. Ἐνοῶ ὅτι λίγα παιδιά μὲ γνωρίζουν ἐκεῖ, ἐνὸς ὑπάρχουν πολλὰ πού θὰ ἤθελαν νὰ μὲ γνωρίσουν. Τὰ Παιδιά. Πνεύματα πού βλέπεις ἕνα-ἕνα δημοσιεύματα, δὲν εἶναι ἀντιγραφές ἀπὸ παλιούς μου τόμους. Κυκλοφοροῦν, τὰ παιδιά τὴν κοινὴν νομίζον πῶς εἶναι ἀδημοσίευτα καὶ μὴ τὰ στέλνουν. Ἐγὼ πάλι πού μπορῶ νὰ θυμობμαι ἄλλες τίς χιλιάδες τὰ Π. Πνεύματα πού δημοσίευσα σὲ διάστημα 53 ἐτῶν! Κι' ἄρα βλέπω κανένα πολὺ ἔμπρο, λέγει: «Ἄς τὸ βάλω» δὲν περρίζεις κι' ἂν ἐχθρονομοποιεῖσθῇ; θὰ τὸ διαβάσουν κι' ἐκείνοι πού δὲν τὸ διαβάσαν...

Τὴν ἔλαβα, **Κυρά-Φροσύνη**, καὶ τώρα βέβαια **Θυγὴρ** τὴν ἀπέδειξε μὲ τίς θερμὲς μου εὐχαριστίας, Διαδιδῶ τὰ συγχαρητήρια σου στὸ **Νάρμισσο** καὶ στὴν **Ἡρώ**. Ναι, τὰ κομμάτια πού μὴν στέλνετε γιὰ τὴ **Σελίδα** πρέπει νὰ τὰ ἐπιμεληθεῖτε πολὺ: γράψιμο καθαρό, ὀρθογραφία, στίξη, ἄλλα. Ἄλλὰ καὶ πάλι ἐγὼ θὰ τὰ διορθῶν (δὲν, ἐννοεῖται, εἶναι δημοσιεύματα). Γιατί, καθὼς εἶπα καὶ στὸν **Νέστο** ἄδελφίτη, τὰ κομμάτια πού μποροῦν νὰ δημοσιευθοῦν χωρὶς καμμιά διορθωση, εἶναι σπάνια σὺν τίς ἄλλες μύγες.

Τὰ ἐνόησα ἄλ' αὐτὰ, **Ἀρχάντο** **Πούλα**, καὶ τὰ αἰσθάνομαι μάλιστα... Ἄλλὰ ἕνας, βλέπεις, ἔπρεπε νὰ βγῇ νικητής, ἔτσι καὶ μὲ τόσο μικρὴ διαφορά ἀπὸ τὸν ἄλλον. Ἄν ἦσαν εὐ, τὰ ἴδια δὲν θὰ μὴ ἐγραφε σήμερον ὁ **Νάρμισσος**;... Ἐνα πρέπει νὰ παραδεχθῆς: ὅτι ἡ ὑπεροχὴ του στὰ δύο δυσκολότερα Ἄγωνίσματα—στὴν ἔμμετρον μεταφραστικὴ καὶ τὴ σύνθετον Ἀσκήσεων—ἦταν ἀναμφισβήτητη. Ἀπὸ τοῦ ἔδους τὴ νίκη. Ὅλα τὰλλα εἶναι λεπτομέρειες ἀσχημάντες. Πρέπει ἀκόμα νὰ ἔξερῃς, ὅτι μὲ τὴ μεγαλύτερη προσοχὴ ἕκαστα τὴν κατάταξιν στ' ἄλλα Ἄγωνίσματα, ὅπου πολλοὶ ἀγωνιστὰς ἦταν σχεδὸν ἰσοπαλεῖς (π. χ.: στὰ **Τυπογραφικὰ** Ἀθήνη.) Ἐκεῖ ἔλαβα ἂν' εἶσαι μου καὶ τὸ κόμμα, πού λένε, καὶ τὴν τελεία.

Ἡ **Δοσοσταλαχτικὴ** μὴ γράφει ὅτι, ἂν καὶ τώρα πηγαίνει στὴν τελευταία ἐναν πὸν καλὸ Γυμνασίον, τὸν ποιητὴ **Γ. Κ. Ζερβό** καὶ μολονότι ἀνῆκει κι' αὐτὴ «στὰ τριεγράφοις τῶν κοριτσιῶν», τῆς φαίνεται πῶς εἶναι ἀκόμα τὸση δά!... Μ' αὐτὸ εἶναι πολὺ καλὸ. Ὅσο πὸ πολὺ νομίζεις τὸν ἑαυτὸ του παιδί—τὸ παιδί—τόσο πὸ μεγάλο εἶναι. Κι' ἀπειναντίας, ὅσο πὸ πολὺ νομίζεις πῶς μεγάλο, τόσο πὸ μικρό—καὶ γελῶτο κάποτε—εἶναι... Μὴ γράφεις ἀκόμα ὅτι πολὺ τὴν εὐχαρίστησε ἡ σειρά τῶν βραβευμένων πού δημοσίευσα: «ἔτυχε, λέει, νὰ εἶ-

ναί ἄλλες ἡμορφὰ κορίτσια, καὶ περιμένεις, ἂν' αὐτὲς σὺν ἕνα κορίττειο». Ὁ **Χῶρος** ἐξηγητήθη. Σὲ πολλοὺς ἀκόμα πού μὴ ἔγραψαν αὐτὴ τὴν ἔσδομάδα, θάπαντήσω, μὲ τὸ καλὸ, στὸ ἐρχόμενο.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: **Κωρίς Φρεσά** (διαδιδῶ τὰ συγχαρητήριά σου στὸ **Νάρμισσο** καὶ στὴν **Ἡρώ** ναι, εἶναι ἡ **Η. Κ.** πού γνωρίζεις) **Νέστο** **Ἀδελφίτη** (γι' αὐτὰ σοῦ ἀπήνησα καὶ σοῦ ἐξήγησα σὲ προηγουμένον) ἀλλὰ γιατί μὴ στέλνεις ὀλοένα κομμάτια χωρὶς νὰ τὰριθμῆς καὶ χωρὶς ἀναγράφῃς σὲ πῶς πολλὰ εἶναι ἡ δημοσίευση ἢ ἡ ἀπόρριψη πού σοῦ δίνει τὸ δικαίωμα νὰ ξαναστελθῆς; ὁ κανονισμὸς δὲν εἶναι ἄραγε γιὰ ὅλους;) **Μαρίαν Παπαστεργίου** (ἔλαβα, χαίρω, εὐχαριστῶ πολὺ Ὀδηγὸν ἔσσειλα καὶ περιμένω) **Φρόδο Φ. Γαρουφαλῆ** (καὶ τὴ δική σου συνδρομὴ ἔλαβα, κι' εὐχαριστῶ προπάντων γιὰ τὰ καλὰ κι' ἄριστα λόγια πού τὴ συνοδεύουν) **Νάλλη** (μὰ νομίζω ὅτι σοῦ ἀπήνησα καὶ σ' ἐκεῖνο τὸ γράμμα) ναι, ἀπὸ τὴν φορὰ, ἀπὸ τὸ Πένταθλο βγήκαν ἱκανοποιημένα καὶ ἀγῶνα καὶ κορίτσια διαδιδῶ τὰ συγχαρητήριά σου στὸν **Νάρμισσο** καὶ στὴν **Ἡρώ** σοῦ γιὰ τὴν ἀπάντησή σου σ' ἐκείνο τὸ Ἄγωνισμα, καὶ ἐπὶ εἶχε γιὰ νὰ πάρῃ μόνον Ἐπιανεῖ ἂν εἶχα καιρὸ, θὰ τὴν ἔβρισκα καὶ θὰ σοῦ τῆλυγα) **Χρυσολίδα** (ἔσσειλα) **Μίνυ-Μάου** (δχι, δὲν ἔλαβα) **Ἰωάννη Μαροῦδου** (Ὁ-ἐσηγὸν ἔσσειλα) **Ἄννα Κ. Κασιμάνη** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἀνανέωση) **Ἀσπασίαν, Κατίναν Γ. Γανώση** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἀνανέωση καὶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια) **Νυχτροπούλι, Σωμῆλη, Μύρον τῆς Ἀνδρον** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν **30 Νοεμβρίου**, θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 256ου Διαγωνισμοῦ Ἄδων. Αἱ λύσεις τῶν ὑληθῶν τοῦτου εἶναι δεῖναι μέχρι τῆς 28 Ἰανουαρίου.

700. Δεξιόγραφος
Θέλω μὲ κάποιον πρόθεσιν
Νὰ βρῶ μίαν Ἰμαξόνα
Καὶ ψάχνω ἐδῶ καὶ κεῖ.
Μ' αὐτὴ σὲ τῶνα κρύφτηκε
Καὶ μὲ μεγάλον ἀγῶνα
Τὴ βοήκα, τὴν κακῆ.
Περιπλοκὰς
(Γ' Βραβεῖον ἐπὶ Πένταθλον)

701. Στοιχειώδης
Ἡ μυρωδιά πού βγάζει τὸ ψητό,
Ἐσχύνεται, παιδιὰ, καὶ μὰς εὐ-
φραίνει.
Μ' ἂν χάση τὸ λαιμὸ τῆς, σὸ
Πουλί θὰ γίνῃ πού μὰς ἔσκου-
φραίνει.
Περιπλοκὰς

702. Ἀναγραμματισμὸς
Σὲ χῶρον ὁποιαδήποτε
Νὰ κυβερνῶ ἂν θελήσω,

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς **Α' Περιόδου** (1879—1893)
πὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
πάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἔξῃς
τρεῖς: 7ος, 14ος, καὶ 18ος. Ἐ-
καστος τόμος δοχ. 25, ταχυ-
δρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δοχ.
28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ
δοχ. 35 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς **Β' Περιόδου** (1894—1930),
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 37 ἐν ὄλῳ. Ἐκ τούτων, οἱ
μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894—1928
τιμῶνται ἕκαστος ἀρραφὸς δο.
80 καὶ ραμμένος δο. 85. Οἱ δὲ
Τόμοι τοῦ 1929 καὶ 1930 τι-
μῶνται ἕκαστος ἀρραφὸς δο. 110
καὶ ραμμένος δο. 115.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου
τόμου προσθετικὰ εἰς τὰς ἀνω
τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δοχ.
5 ὁ ἀρραφὸς καὶ δοχ. 15 ὁ ραμ-
μένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν
δοχ. 28 εἰς ἀρραφὸς εἰς ραμ-
μένος.

- Μου φτάνει τὰ στοιχεῖα τῆς
Μὲ τρόπο νὰ κινήσω. **Μάγισσα**
(Γ' Βραβεῖον ἐπὶ Πένταθλον)
- 703. Δίγγραμμα**
Μπερδεμένο εἶν' ἐσαχχῆς
Ἄλλὰ κοίτα μὴ σασιέσης:
Πρῶτα πρέπει νὰ τὸν βοῆς
Καὶ κατόπι νὰ τὸν... λύσης.
Μάγισσα
- 704. Χρυστογραφικόν**
123456 = Ὀργανωμένη ὀδοῦτης.
25113 = Σαλατικόν
313456 = Πλοιάριον
43243256 = Ὁ κάτω κόσμος
523456 = Ἐπίθετον.
6423456 = Πολεμῆ

705-709. Μαγικὸν Γράμμα
Τὴ ἀνταλλαγὴ ἐνὸς συμφώνου
εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων
δι' ἄλλων δύο συμφώνων, παν-
τοῦ τῶν αὐτῶν καὶ ἀχωρίστων,
νὰ σχηματισθοῦν ἀνεῖ ἀναγραμ-
ματισμοῦ ἄλλα τόσαι λέξεις:
κάμινος, ὄνος, μάγος, ἀνετος, ἔτος
Περιπλοκὰς

**710. Διπλῆ Ἀκροστιχὴ ἐξ Ἀ-
γεθέτων.**
Νὰ εὐρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κέ-
τωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰ
μὲν ἀρχικὰ τῶν νῦσταλοῦν κό-
λιν τῆς Γερμανίας, τὰ δὲ τρίτα
πῶν γράμματα κράτος τῆς Εὐ-
ρώπης:
**τροχός, περιφρόνησις, ἀνίκα-
νος, δασός, ξένος, κόκκοις.**
Μάγισσα

711. Φωνηεντόλιπον
ὁς - ογ Περιπλοκὰς

712. Γέφυρος
τε
αξ τε ὅπ' τε βε
μ' τε τε

Μάγισσα

Τέλος τοῦ 256ου Διαγωνισμοῦ
Ἄδων. Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενον ἀρ-
χίζει νέος.

ΔΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευμ. Ἀδων. τοῦ φύλ. 87

- 613. Χρυσὸν (χρῆσ. τῶν.) —
- 614. Δοξολογία — 615. Μύθος
- κἀπος — 616. Ὁ δὲ πρῶτος
- 617. ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ
- ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ
- ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ
- ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ
- ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ
- ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ
- 618. ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ Τῶν Πνευμ. Ἀδων. τοῦ φύλ. 87
- Κίμων — 619. Ὁ δὲ πρῶτος
- 620. Ὁ δὲ πρῶτος
- χαρὰ, ἡδονὴ, εὐφροσύνη, εὐχα-
- ναγὸς σὺν χαρῆσι καὶ εὐφροσύνῃ
- πῆδη. — 621. Ὁ δὲ πρῶτος
- ὁ σέλιος. (ἐν τῇ 1ῃ ἑξ. τοῦ σέ-
σιου, Ἑλλάς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἐὐχαριστῶ τίς ἐπαγγεῖναι μου Δικτα-
σοπέδες πού μ' ἐμήθησαν στὴ γιορ-
τῇ μου. **Μίκυ Μάου**

Ἀποτελέσματα Διαγωνισμοῦ ΚΡΥΒΘΕΝΕΙ-
ΡΟΥ: Βραβεῖα Παλὰν Ἀθῆναι (Ἀσπ.)
Βιβλίο 1) 2ο Δικηγορικόν. Ἐπέλιαντες ὑ-
περευχάριστὰ.

Ἀποτελέσματα Διαγωνισμοῦ Ἀρλί-
ττου. Βραβεῖα: Ἰριανταφυλλένιο
Ἄδων, 2ο Μικρομυθικόν. Ἐπέλιαντες
ὑπερευχάριστὰ.

Ἑλληνὰ Ἀθῆνα, γιατί Βενετία ἀφοῦ
εἶναι Βυτῖνα;... **Χρυσόδειρο**

Γεῖλοι, γιὰ τὴ γιορτοῦλα σου εὐχόμεθα
χρόνια πολλὰ.
Πειραιώτισσα, Ἑλλή

Ἀγωνισμὸς Παιδικῶν Πνευμάτων.
Συμμετοχὴ μονόδρομος. Πραβεία
μηναία. Ἄσπ. (ἌΑ—633).
Μικροβία Ἀύρα

Ἀπριλλεῖς, ὀλοθερμὴ συγχαρητήρια χαι-
ρητήρια ἀπὸ τὸ «Χίανη». Σφρο-
νὲτ ἀκόμα περιμένω Μ. Μυστινά.
Μύρον τῆς Ἀνδρον

Τὸ ἀδελφίον Γραμματοσμοφίλου στέλ-
λειται δωρεάν εἰς πάντα αἰτούντα. Γρά-
φαι: Κωνσταντῖνον, Γραμματοσμοφίλου 25,
Θεσσαλονίκη.

Στεφανίδου, γιὰ τὴ γιορτοῦλα σου, γί-
λις εὐχόμενος.—Ἄγνη, Μίκυ Μάου,
Λορέτα Γιάση, Πειραιώτισσα, Σβο-
λοπούλου.

Ἀνταλλάξω γραμματοσμοφίλου μὲ ἑλα-
τὰ Δικτασοπέδα. Ἐ. Ἀσπ. (ἌΑ—325)
Κέρην τῶν Ἀθηνῶν εὐχαριστῶ.
Ἀππιανὸς

ΚΟΜΗ ΤΗΣ ΠΕΤΡΑΣ, λοιπῶνι πολὺ πού
δὲν μπορῶ νὰ δεχθῶ τὴν πρότασιν σου
γιατὶ ἀλληγοροῦ μόνον μὲ κορίτσια. Εὐ-
χαριστῶ θερμῶς. **ΓΑΥΚΕΙΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ**

Ἐὐχαριστῶ γιὰ τὴν προτίμησιν, ἡ Νέκ-
Ἑλλάς καὶ Στεφανωμένη Δέξω.
ΠΟΥΒΩΤΗΣ

Ἐὐχαριστῶ, ἡ Ἰνδιάνη καὶ Ἀρσε-
στάλαχτη. Ἦταν ἀδελφικὸν μου κα-
θῶνον. **ΠΟΥΒΩΤΗΣ**

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΤΡΙΜΗΝΟΥ ΤΟΥ ΟΓΔΟΥ ΤΟΜΟΥ
ΤΗΣ Β ΠΕΡΙΟΔΟΥ